

volací soud neshledává příčiny, by se od něho odchýlil. Staub-Pisko, jehož se dovolatel dovolává, zastává ovšem opačný názor, přes to však již bývalý nejvyšší soud ve Vídni vyslovil a odůvodnil právní názor, že se § 10 zákona ze dne 4. ledna 1903, čís. 10 ř. zák. vztahuje i na termínové obchody s obilím uzavřené na cizozemské burse (Adler Clemens 2608), kterýžto názor jest zastáván i v literatuře (srov. Gerichtszeitung 1903 str. 49). Právní statek, jenž má býti chráněn zákazem termínových obchodů s obilím, jest tuzemské hospodářství. Pokud se týče asociální povahy termínových obchodů s obilím a neblahého vlivu i cizozemských takových obchodů na tuzemské hospodářství stačí dovolatelku poukázati na vysvětlivky k vládní osnově onoho zákona. Platnost zákona o termínových obchodech není nijak závislá na tom, zdali hospodářské poměry v roce 1903 byly docela obdobné jako nyní, a netřeba se proto zabývati správností tohoto úsudku.

Čís. 10782.

Na tom, kdo si jen fiktivně vymohl hostinskou koncesi pro sebe, v pravdě však pro jiného, může tento jiný jen požadovati, by se proti živnostenskému úřadu vzdal v jeho prospěch koncese.

(Rozh. ze dne 15. května 1931, Rv I 976/30.)

Když žalobkyně, cizozemka, nabyla pivovaru, získal pro dům čp. 41 koncesi k provozování hostinské živnosti její tehdejší centrální ředitel, nynější žalovaný. Žalovaný napotom vystoupil ze služeb žalobkyně, jež se na něm domáhala žalobou, by byl uznán povinným propůjčenou mu hostinskou koncesi dáti žalobkyni k dispozici a zdržeti se každého dalšího jednání s koncesí tou spojeného a podepsati veškerá úřední podání, jež dávají žalobkyni nebo osobě jí označené možnost, opět získati hostinskou koncesi pro dům čp. 41. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, vycházejíce z toho, že žalovaný získal koncesi pro žalobkyni.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Dovolatel vytýká s hlediska čís. 4 § 503 c. ř. s., že odvolací soud, řeše, pokud se týče právního posouzení věci jen otázku, kterou ze stran rozepře je považovati za majitele propůjčené koncese, dospívá k nesprávnému závěru, že koncese bylo nabyto žalovaným výhradně pro majitelku velkostatku, pro žalobkyni, a dovozuje v dovolání, že se udělení koncese stalo na žádost žalovaného, na jeho popud a že právo z jeho koncese je jeho osobním právem, které nemůže býti předmětem obchodu ani předmětem soukromoprávních smluv, pokud k tomu není dán souhlas příslušného politického úřadu. Ze žádosti žalovaného a z dekretu okresní politické správy ze dne 1. září 1925 je patrné, že žalovanému byla k jeho žádosti osobně udělena koncese k provozování živnosti hos-

tinské a výčepní v domě č. p. 41. Byl-li majitelem propůjčené koncese žalovaný, nebyl povinen vzdáti se jí ve prospěch žalobkyně. Avšak, i kdyby se vycházelo z předpokladu nižších soudů, že koncese byla získána žalovaným jako tehdejším zaměstnancem žalobkyně podle úmluvy stran rozepře ve prospěch žalobkyně, a že tato fiktivně provozovala na jméno žalovaného propůjčenou hostinskou a výčepní živnost v domě čp. 41, vyplývalo by z toho jen tolik, že na žalovaném by bylo lze po jeho vystoupení ze služeb žalobkyně jen žádati, by se vzdal koncese. Mohla by tudíž jen žádati, by žalovaný k úřadu prohlásil, že se vzdává propůjčené koncese (§ 144 živn. řádu), nic více. Toho se však žalobkyně žalobou nedomáhá, nýbrž žádá podle žalobního návrhu více, navrhuje, aby žalovaný byl odsouzen dáti jí propůjčenou mu koncesi k dispozici a zdržeti se nadále každého jednání s koncesí tou spojeného. Jelikož oba nižší soudy žalobní prosbě v celém rozsahu vyhověly a rozsudkům se vytýká nesprávné právní posouzení věci, jest též zkoumati, zda a do jaké míry žalobní prosba a rozsudek mohou před zákonem obstáti. Odvolací soud byl si patrně vědom slabin žalobního návrhu, nevyvodil však z toho patřičné důsledky, pravě, že je zhola bez významu, jaké důsledky bude míti splnění žalobního žádání, t. j. zda živnostenský úřad bude snad museti hleděti k rozsudku žalobní prosbě vyhovujícimu a zda žalobkyně dosáhne tímto rozsudkem toho, co chce. Tomuto názoru však nelze přisvědčiti. Nemůžeť býti úkolem soudního rozhodování vydávati rozsudky, nemající praktický smysl a neproveditelné. Takovými však jsou rozsudky nižších soudů. Žalobní návrh, by žalovaný byl uznán povinným propůjčenou mu koncesi dáti žalobkyni k dispozici, je právně nemožný. Vymykáť se dispozice s koncesí (předání a převzetí její a pod.) soukromoprávnímu jednání stran, příčí se předpisům živnostenského řádu (§§ 18, 19 a násl.) o propůjčování koncese, podle nichž jen příslušný úřad jest k tomu povolán, by rozhodoval podle platných předpisů o tom, komu koncese má býti dána, pokud se týče komu vzdáním zaniklá koncese znovu má býti propůjčena, nejsou vázán případnými úmluvami a návrhy žadatelů. Pokud jde o další bod žalobního žádání, by žalovaný byl uznán povinným, kdyby mu bylo povoleno přenesení koncese, dáti i tuto přenesenou koncesi žalobkyni k dispozici, platí totéž, co shora uvedeno, a nemá kromě toho uplatňovaný právní nárok ani podklad v úmluvě mezi žalovaným a žalobkyní. Kromě toho vyplývá ze spisů, že žádosti žalovaného o přenesení koncese bylo již dne 11. června 1929 rozhodnutím politického úřadu vyhověno. Že žalovaný má býti uznán povinným podepsati veškerá podání úřední, která umožňují žalobkyni nebo jí označenému právnímu podmětu, jí patřící koncesi opět pro dům čp. 41 získati, není žádání opodstatněno předneseným skutkovým dějem ani údaji žalobními a kromě toho jest tak neurčité (§ 226 c. ř. s.), že nemůže vůbec býti podkladem pro případné vynucení takového nároku žalobkyně (§ 1 čís. 1 a § 7 I. ex. ř.), nehledíc ani k tomu, že žalobkyni koncese vůbec nepatřila.